

COLUMN – Zaterdag Live 16 september 2017 - Columnist: Peter Drijver

Ouderen in armoede

Mijn schoonmoeder woont in Brabant, tegen de Belgische grens. En in haar dorp heeft ze een hele leuke vriendin –ook 80plus–, die een deel van haar leven nét over de grens heeft gewoond. Om die reden vindt de regering dat ze moet rondkomen van 60% van de AOW want ze heeft geen pensioen. Ik heb geen idee hoe de wetgever zich zo iets voorstelt.

En in mijn kennissenkring ken ik even schrijvende gevallen. Zelfstandige creatieve dienstverleners en kunstenaars, die met de bancaire crisis de waarde van hun werk en hun vak zagen verdampen. Mensen zonder uitzicht op welk pensioen dan ook en die zich altijd een slag in de rondte hebben gewerkt. En die zelfstandige eigenheimers betalen nu de prijs die de bankenchaos heeft gekost.

En over banken gesproken. Met enige regelmaat kondigen die aan dat ze in de jaren '90 met heel veel mensen hypotheek afsloten die ze nooit zouden hoeven aflossen. De banken zouden aan de rente genoeg hebben.

Voor gewone stervelingen een wel heel vreemde lening die je nooit zou hoeven terug te betalen maar voor banken een financieel product, waarmee ze het marktaandeel ten opzichte van de concurrent konden vergroten. Eigenlijk foute boel. En de prijs daarvan wordt uiteindelijk neergelegd bij de mensen, die deze leningen hebben afgesloten.

Wanneer die aflossingsvrije hypotheek afloopt moet deze opnieuw worden afgesloten: nieuwe ronde, nieuwe kansen. Wat is de waarde van het huis inmiddels, wat is het rentepercentage en het allerbelangrijkst: wat verdient U helemaal om de bank terug te betalen? In een land van stijgende winsten en blijvende loonmatiging ziet dat er voor ouderen niet best uit: hun perspectief op inkomensverbetering en baanbehoud staat immers op de tocht.

Als Mark uit de van der Astraat zegt dat de staat geen geluksmachine is dan is dat een schromelijke overdrijving. Dagelijks lezen we in de krant hoeveel individuen zich nog ongeoorloofd kunnen verrijken. Bovendien heeft de staat na de tweede wereldoorlog zichzelf vernieuwd en zich opgeworpen om welvaart onder burgers te verdelen. En onze premier heeft van niemand mandaat gekregen om dat nu te veranderen.

De berekenende koude opstelling van de rijksoverheid staat in contrast met de empathie van de gemeentelijke overheid, die met de neus op de wèrkelijke en onontkoombare problemen zit. Burgemeesters, die daklozenopvang verbeteren en zich inzetten om vluchtelingen te huisvesten staan mijlenver af van de kille bureaucratie van de ministersploeg. Zo is decentrale besluitvorming als vanzelf 'zachtere' besluitvorming, die meer rekening houdt met de burgers.

Komende gemeenteraadverkiezingen moet het daar maar eens over gaan. Wat voor stad willen we zijn? hoe gaan we binnen de stadsgrenzen met elkaar om en hoe ongehoorzaam kunnen we desnoods zijn naar de ministersploeg op het Binnenhof?